

Smutno

1. Človek

Smutný človek kráča ulicou, dole mestom, dole kopcom, dole križovatkou a dole zákrutou. A potom stretne dievča s dlhými vlasmi a opýta sa jej, či ju môže učesať. A ona mu povie: „Jedine prstami!“ A ten človek sa zaborí svojimi prstami do jej vlasov a už nekráča dolu, stojí. Ale potom sa mu prsty zamotajú do kaderí, a dievča sa chce rozbehnúť preč, ale kvôli jeho prstom nemôže. A vtedy sa tie ulice a tie križovatky a tie zákruty zamotajú okolo nich, akoby toho človeka a to dievča chceli oddeliť a učesať do pouličnej anonymity chodcov, vraj „spoluchodcov,“ a pritom sa im omotajú okolo krkov a oboch ich zadusia. A ležia mŕtvi na ulici, a ulica sa ďalej sype dolu kopcom, a oni sa začnú sypať spolu s ňou. A niekto to sleduje za oknom kaviarne a zdvihne šálku kávy do vzduchu a povie: „Na zdravie k dnešnému novému dňu.“ A takto plynie ráno čo ráno v meste.

2. Zviera

Zviera je tvor, ktorý je od prírody smutný. Občas loví, občas je ulovené a občas je zožraté v prospech prírody. A keď sa nič zo spomenutého nedeje, zviera kráča potokom a snaží sa uhasiť ten večný smäd po krvi obyčajnou vodou. Kto sa na toto dokáže v tej chvíli dívať bez smútku v očiach? Jedine zajac a jemu podobní, ktorí vtedy v očiach nemajú smútok, ale len smrteľný strach z toho, že zase umrú.

3. Vec

Vec je od prírody poddajná. Kam ju položíme, tam ostane. Pokiaľ sa príroda nespriahne proti nej a nepošle na ňu víchor alebo potopu alebo zemetrasenie. Vec je odjakživa smutná vo svojich pohyboch. Lebo imituje naše pohyby a nemá vlastnú tvár. A tak sa smutne presúva z miesta na miesto, aby sa, v jednej chvíli, rozložila, buď na rozbité časti alebo na opotrebované súčiastky. A my ju potom hodíme tam, kde sa o ňu už nikto nestará, a to je smetisko. A tam sa definitívne rozloží. A tomu sa hovorí „smrť smútku.“